

**“Un drum în viață: Bucșani - între București și Europa!
Servicii sociale pentru copii și tineri din mediul rural din județul Giurgiu”
Proiect finanțat prin granturile SEE 2009 – 2014, în cadrul Fondului ONG în România**

VIOLENȚA VERBALĂ

ABUZUL VERBAL

sau violența verbală este o formă de comportament abuziv prin limbaj. Violența verbală reprezintă un model de comportament care poate afecta serios dezvoltarea emoțională sănătoasă a unei persoane. S-a demonstrat că și o expunere singulară la un astfel de comportament poate fi suficientă pentru a afecta încrederea în sine și starea fizică și emoțională a unei persoane.

Violența verbală este definită ca o formă de manifestare emoțională prin care cel ce abuzează dorește să controleze o persoană. Violența verbală apare de obicei

atunci când o persoană simte nevoia de a se descărca de furia pe care o simte prin cuvinte. Agresivitatea verbală reprezintă expresia unor stări de neputință interioară. Când ne simțim neputincioși, când simțim că dezamăgirea, furia pun stăpânire pe noi începem să fim agresivi, în încercarea de a ne elibera.

În cuplu, agresivitatea verbală apare deseori din nemulțumirea și dezamăgirea unuia dintre parteneri. De exemplu, când unul dintre cei doi realizează că partenerul nu este așa cum și-a imaginat sau cum și-ar fi dorit, cel dezamăgit își exprimă sentimentele în mod agresiv. Cum? Prin reproșuri, certuri, critici la adresa partenerului care nu se ridică la nivelul așteptărilor. Certurile lasă urme asupra vieții de cuplu. Fiecare vorbă rea, fiecare jignire, fiecare ceartă violentă lasă urme ireversibile. Cu fiecare ceartă, distanța dintre cei doi se mărește.

În familiile unde există agresivitate, copilul tinde să imită comportamentul părinților. Astfel se explică de ce copilul folosește un limbaj inadecvat în prezența altor copii sau reacționează violent în discuțiile purtate cu părinții. Violența verbală ajunge să fie însușită de copil și tratată ca o normalitate. Va crede că certurile fac parte din rutina unei familii.

Violența verbală afectează în fiecare zi milioane de copii din întreaga lume, printre cele mai frecvente cauze fiind diferențele care țin de aspectul fizic și de statutul social.

Ce este violența emoțională?

Amenințarea, terorizarea, exploatarea, respingerea, izolarea, ignorarea, insultarea, umilirea sau ridiculizarea copilului sunt forme de violență emoțională. A neglija nevoile de sănătate sau de educație ale unui copil, a nu-i oferi răspunsul afectiv de care are nevoie, a-l supune intimidării sau violenței domestice, de asemenea, sunt acte de violență emoțională.

Potrivit UNICEF, abuzul verbal împotriva copiilor – cu forme ca țipătul sau umilirea constante – sunt identificate în mod clar ca forme de violență. Abuzul verbal creează o reacție de stres în organismul și creierul copilului. Aduce modificări în chimia creierului, ceea ce afectează dezvoltarea și sănătatea copilului pentru tot restul vieții sale.

Un studiu despre copii și părinți, realizat de UNICEF, arată că, atunci când un copil greșește, prima reacție a 54% dintre părinți este să țipe la el. 11% dintre părinți îi dau imediat o palmă sau îl trag de păr.

Spre deosebire de abuzul fizic, ce lasă urme pe corpul unui copil, violența emoțională este mai subtilă și este mai greu de identificat, atât de victimă, cât și de alte persoane. Cu toate acestea, consecințele sale sunt la fel de devastatoare. Există mai multe tipuri de violență:

Violența fizică

În creșterea și educarea unui copil înseamnă a-l brusca, a-l lovi, a te folosi de forța fizică pe care o ai ca adult, fără a încerca să-ți controlezi sau stăpânești emoțiile.

Violența verbală

este atunci când adultul îl amenință, umilește, insultă, acuză, critică sau se răstește la copil.

Violența psihică

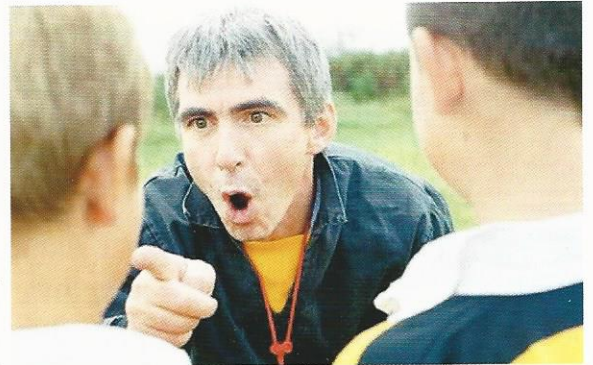
așteptări nerealiste care nu sunt în acord cu ce îți dorește sau poate în mod real copilul, neacceptarea sau ignorarea emoțiilor pozitive sau negative ale copilului, accentuarea greșelilor lui, lipsa de consecvență în respectarea unei atitudini sau reguli față de copil.

Consecințe pe termen scurt și lung

Spre deosebire de abuzul fizic, ce lasă urme pe corpul unui copil, violența emoțională este mai subtilă și este mai greu de identificat, atât de victimă, cât și de alte persoane. Cu toate acestea, consecințele sale sunt la fel de devastatoare.

Adesea, copiii care sunt supuși în mod repetat la acte de violență emoțională cresc cu ideea că ceva nu este în neregulă cu ei. Acești copii țin în ei cuvintele negative și acțiunile de agresiune împotriva lor și ajung să dea vina pe ei înșiși pentru abuzul la care sunt supuși. Copiii victime ale violenței vor avea mai puțină încredere în ei și au șanse mai mari să fie temători sau să aibă un comportament violent, să nu se poată concentra la școală sau să aibă dificultăți în a-și face prieteni. Cercetările au arătat că expunerea în copilărie la abuz emoțional are o serie de efecte pe termen lung, care îi afectează și la maturitate. Acestea includ printre altele: depresie, anxietate, stres post-traumatic, stimă de sine redusă, izolare și înstrăinare de alte persoane, dificultăți de atașament și de relaționare. Există o legătură clară între violența suferită în copilărie și multe din problemele care apar la maturitate. Obezitatea, depresia, abuzul de tutun, alcoolul, drogurile, infarctul, diabetul și cancerul sunt doar câteva dintre ele. Toți părinții își iubesc copiii și îi doresc tot ce este mai bun pentru ei, însă de multe ori își pierd controlul. Există metode de relaxare, de gestionare a furiei, de amânare a luării unor decizii care pot afecta copiii. Există organizații care oferă cursuri de educație parentală în care pun la dispoziția părinților metode, dar și modalități de educare a copiilor care nu implică pedepsirea. Acestea sunt modalitățile de disciplinare pozitivă.

Disciplinarea pozitivă

este o modalitate de a schimba comportamentele nedorite la copii prin întărirea acelor aspecte pe care vrem să le obținem mai des, nu prin aplicarea de pedepse pentru sancționarea acțiunilor care nu ne plac la copil. Copiii au nevoie de înțelegere, securitate afectivă, sprijin, protecție, dar și de autoritate și fermitate. O prea mare înțelegere și libertate oferită de părinți poate fi considerată de către copil ca și o formă de neimplicare, de nepăsare. Atunci când apare o problemă, când e nevoie să înțelegem de ce anume a făcut copilul un anumit lucru pe care nu are voie să-l facă, și cum anume ar fi bine să procedăm pentru a disciplina copilul într-un mod pozitiv, trebuie în primul rând să nu ne concentrăm pe consecințe, ci pe soluție. Este foarte important modul în care ajungem la soluție. Copilul nu va adopta soluția oferită de părinte dacă nu va simți că a participat și el la găsirea ei. Dacă părintele va impune o decizie a lui ca soluție pentru o situație-problemă, copilul o va percepe ca pe o pedeapsă, ca pe ceva impus. Prin urmare tot ceea ce îl implică pe copil trebuie să fie stabilit împreună cu el și să aibă acordul lui.

Studiile au arătat că acei copii care beneficiază de un stil de disciplinare pozitivă:

- Au mai multă încredere în ei
- Respectă mai ușor regulile
- Se implică cu interes în activități și sarcini noi
- Relaționează pozitiv cu ceilalți
- Sunt apreciați în grupul de prieteni și la școală
- Sunt sociabili și expresivi emoțional.

